

imod disse to Formaal, men det kan vel drives for vidt, og i dette Tilfælde viser de Oplysninger, som er indsendte, sammen med andre, som jeg personlig har indhentet, at det her drejer sig om et bestemt Firma, som har alle Landets Postkasser at forfærdige og reparere, og som sysselsætter 22 Mennesker, Malere, Smede og Blikkenslagere, udelukkende med dette Arbejde hele Aaret rundt. Hvis altsaa Fængselsledelsen kan overtage Arbejdet, vil disse 22 Menneskers Arbejde blive overflødig. De er særligt uddannede i dette Arbejde. Andre Firmaer har forsøgt at konkurrere ved at overtage disse Leverancer, men har ikke formaaet det, fordi det nævnte Firma raader over en særlig uddannet Stab af Specialarbejdere. Det er for største Delen ældre Folk, som har været i Firmaets Tjeneste i over 25 Aar og nu er i 50erne, og som udfører dette Arbejde med en saadan Præcision, at deres Firma bedre end andre har været i Stand til at tilfredsstille Postvæsenets Krav. De er ogsaa for største Delen selv Konstruktører af de Indretninger, der bruges ved Kasserne, og i det hele mener Firmaet, at Fængselsledelsen ikke kan magte at gennemføre Arbejdet. Men Hensigten er der, og muligt er det jo, at det vil lykkes Ledelsen at faa udført mere eller mindre af Arbejdet, maaske bl. a. de smaa Postkasser, som bruges ude paa Landet.

Det forekommer mig, som sagt, at man kan gaa for vidt i sit Hensyn til Fangerne, og det er vel egentlig talt at gaa for vidt, hvis det, at man beskæftiger Fangerne med dette Arbejde, bevirker, at 22 Mennesker bliver brødløse og skal have Arbejdsledsunderstøttelse paa 10—15 Kr. om Ugen. Det er for det første tvivlsomt, om Regnskabet her vil balancere for Staten, og dernæst er det et Spørgsmaal, om ikke Hensynet til de Folk, der ikke har gjort noget galt, bør være mindst lige saa stort som Hensynet til Forbryderne. Naar jeg her taler om, at der er Udsigt til, at disse Folk bliver arbejdsløse, overdriver jeg ikke. Forholdene i Blikkenslagerfaget er i Øjeblikket saaledes, at der her i Byen gaar flere Hundrede Svende arbejdsløse, og de, der nu er beskæftigede med det omtalte Arbejde, har derfor ingen Chancer for at faa Arbejde, særlig da det er ældre Folk. Malerne kan muligvis nu om Foraaret — Malerarbejde er jo Sæsonarbejde — finde noget at bestille, men naar Sæsonen er forbi, vil de savne det stadige Arbejde, de har haft Aar ud og Aar ind ved at forfærdige Landets Postkasser. Vi har før

haft de samme Ting paa Tale, og jeg har vistnok før talt i samme Retning som nu, men jeg vil i dette Øjeblik atter lægge den højtærede Justitsminister paa Sinde at tage Hensyn til den fra Faget fremkomne Protest. Naar Forholdene nemlig er, som jeg har nævnt — og jeg tror ikke, man vil kunne afkræfte det, jeg her siger —, forekommer det mig urimeligt, at man for at beskæftige Fangerne forvolder det, jeg her har antydnet, at et ikke ringe Antal Arbejdere, for største Delen ældre Folk og Familiefædre, skal gaa fra deres Arbejde. Der maa kunne findes andet Arbejde at sysselsætte Fangerne med. Ja, man kan vel ikke vælge imellem de to Alternativer at betale Arbejdsledsunderstøttelse til Fangerne eller til ærlige Folk, men skal endelig den ene Part af dem gaa ledig, mener jeg, det vil være heldigere, at det bliver Fangerne, end at det bliver Landets Borgere, der kun har gjort sig skyldige i dette, at de ikke er blevet Forbrydere og ikke er blevet sat i Fængsel.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgekreds): Den sidste ærede Taler besværede sig over, at der skal laves Postkasser i Nyborg Straffeanstalt, og talte om, hvor store Ulemper dette vilde medføre for dem, der hidtil har været beskæftigede med at lave disse Postkasser, og dette sidste er jo ganske rigtigt. Men det ærede Medlem vil sikkert give mig Ret i, at hvis Fangerne ikke blev beskæftiget med at lave Postkasser, skulde de bestille noget andet, og hvad de saa end blev beskæftiget med i Straffeanstalten, vilde det virke generende for det paagældende Fag. Hvis man kunde finde et Fag, hvor der var Mangel paa Arbejdskraft, vilde det være udmærket og ganske lige til, om man lod Straffangerne faa Beskæftigelse ved at arbejde i dette Fag. Men lige meget hvilke Fag man ser hen til, er der desværre stor Overflødighed paa Arbejdskraft, stor Arbejdsledsshed. Tidligere var Ordningen den, at Straffeanstalterne i overvejende Grad beskæftigede Fangerne med Vævning og Kurvefletning, og dette bevirkede, at et enkelt Fag blev ødelagt af denne Konkurrence. Saa for 5—6 Aar siden blev der foretaget den Forandring, at man beskæftigede Straffeanstalternes Fanger ved alt Slags Arbejde, idet man fortrinsvis lod Statens eget Arbejde udføre i disse Straffeanstalter. Det er givet, at hver Gang man griber ind paa et nyt Omraade, vil det virke generende for de Arbejdere, som vedkommende Arbejde tages fra.

Jeg tror, at det ærede Medlem i Stedet